

tőfülkébe, a motorház tetejére, ő maga az anyósülésre telepedik, és beszállít a megyeszékhelyre. Útközben alig esik szó. A sofőr csak egyszer szólal meg:

- Biztos úr, megkínálhatom a fiatalembert cigarettával?
- Nem! – hangzik a vakkantás a rendőrsapka alól.

Este tíz, mire beérünk. A levegő fojtogatóan meleg; tele az ég szepegő csillagokkal. Karaffa százados elvtárs az arcomba köp, és őrjöngve szidalmaz. A rendőrségi fogdán anyaszült meztelenre vetköztetnek, elszedik és átvizsgálják minden holmimat. Nem kapom vissza a nadrágszíjam, elveszik a cipőfűzőm, cipóm sarkáról lepiszkálják a spiccvasat, fájintos selyemalsómból kiráncigálják a gatyamadzagot. A bajszomat is elkoboznák, ha volna bajszom. Hetvenkét órára szól a letartóztatásom, ezt aláírással kell tudomásul vennem. Parancsra megfürdök, ágyneműt vételezek, és éjjel tizenegykor elnyúlhatok a nekem rendelt magánzárka deszkapriccsén. Eddig tartott a gyufaskatulyába zárt cserebogár érzelmes utazása: a skatulya egyik végéből átért a skatulya másik végébe.

Oly vitathatatlanul nem Francia- vagy Olaszországban csücsülök, hanem a magyar népköztársaság egyik rendőrségi fogdájában a sok közül, hogy ha ma éjjel meg találok halni bélszorulásban, hát a világ minden hatalma se tudná megállítani a *droit bolcheviste* következeit: ballagási öltönyöm, csokornyakkendőm, nadrágszíjam, báli cipőm, ingem-gatyám, ki sem serkent, meg sem pödört bajszom, haló porom – mindenem a halálpárti államra szállna.

Lola hiába óvott tőle, csak ráhugyoztam a karbidra, le is kaptak a tíz körmömről azon melegében. Az oltáron bicikliző rezedás hétszentségít, mostanában aligha fogok képeslapot küldeni a hercegnőnek Párizsból vagy Rómából. Legföljebb annyit tehetek most érte, hogy az ikes igéket egyes szám első személyben úgy ragozom, ahogy ő szokta: „Szarok az ikes igékrel!”

Kornis Mihály

EZEK ITT HATTYÚK ÁM

Az alábbi szövegek Korim művei. A neten olvashatók cím nélkül, piszkozatszerű, nyílt-helyi dolgozatokként, de ellentétben a *Holmi* puritán szerkesztési elveivel, én-blogjában Korim minden írása új oldalon (is) olvasható. Mint verseskötetben a versek. Nem azok, teszem hozzá gyorsan, nehogy vitatkoznom kelljen valakivel, de annyit azért segítségképpen mégis tanácsolnék a *Holmi* olvasóinak: külön oldalra képzeljék ezeket a szövegeket. Adjanak helyet nekik, nézzék meg őket nyitott szívvel, egyenként. Nem úgy tartoznak össze, mint egy életelbeszélés különböző darabjai, inkább úgy, ahogyan egy verseskötetben a különböző dalok. Egyedül állnak, mégis együtt vannak. Egy csapat.

De ezek itt nem versek, hanem hattyúk.

Nem ő állítja. Ő csak kérdezi – a blogja címében, biztosan a kisfia, akiért él, kérdezte egyszer tőle, sejtem eddigi életművéből –, én mondom.

Korimot az úgynevezett életben Zsembery Péternek hívják, de ez aztán rá nem jellemző. Író-partizán, akárcsak Szaniszló Judit, alias Combfiksz, Nesz, a Neszharisnya, akit a

Holmi két évvel ezelőtt először mutatott be a neten található blogírók közül a magyar irodalom off line nyilvánosságának. Zsembery Péterről még nála is kevesebbet tudok, eddig egyszer beszélgettünk, reklámapari szakember, eredetileg angoltanár, fordító, közgazdász is; olvasott, kivételesen művelt, szeplős, vörös fickó – de Korimot, az ő blogger énjét, a szennyezett vizeken úszkálni kénytelen hattyú-költőt összehasonlíthatatlanul jobban ismerem. Ő az egyik kedvenc fiatal – íróm? költőm? Mindegy. Ezért is bírom őt, hogy a szövegei nem akarnak lenni a világon semmik: úgy szépek, ahogy vannak. Besorolhatatlan gyónások. Nagyon keveset árul el magáról és az életéről, de amit ábrázol, ha úgy dönt, arról elmondja, amit tud. Áhítat van benne, nagy nyelvi képzelet, tisztaság a legdurvább pillanataiban is, a valóság szentségének tudása. Meditatív spontaneitás. Szívfájdalom. Úgy, mint Szép Ernőben. Egy szelídnek született ember, egzisztenciális tisztánlátással, a dolgok reménytelenségének tudásával, vállalásával és mégse-vállalásával együtt él, játszik, visszabeszél. Mindennapos rogyadozásaival olyan édesen játssza meg magát, hogy abban nincsen olcsó, csupán fájó, csak a jelen tudása van benne, valódi, itteni, *ilyeni*, ekkora, ennyi. Korim valami ritka fontosat tud a jelen pillanatról szerintem. A magyar nyelvi pillanatról. Hiszen nincsen más. Azt éli, ami épp történik, és éppenséggel arra van szava. És az a szava, ami épp – rettentő! – elhangzik. Fültanú, szemtanú. Engesztel, úgy ír. Azért ír. Ezt tanulom tőle. És könnyed jelenlétet. Még nem tud címet adni, szépirodalmi követelményeknek megfelelően szerkeszteni, de jobban itt van már, mint például én. Ő jön, én megyek. Ajánlom figyelmükbe.

2009. október 13-án, Budapesten

Zsembery Péter (Korim)

AZOK OTT HATTYÚK?

Részletek

Mellém ült egy balerina

Tízéves, piszeorrú. A kezében habos tütü. Mindenhova elhabzik, szertefele, ahogy a Sarah Fergusson ruhája a nyolcvanvalamennyiben. Én vagyok az Andrew herceg. Itt ül a tízéves Fergie és Andy a földalattin, mellig a csipkében a Szent Pál-katedrális felé menet, de egy szót se szólnak egymáshoz. Andy egy olyan könyvet olvas, aminek egy meztelen nő van az elején, Fergie pedig szigorú arcot vágva néz maga elé.

Rosszul kezdődik.

A metró meg a busz meg minden más ingyen van, de az utcára jegyet kell váltani. Meg a házak előtt is állnak jegyszédők. Persze a legtöbb embernek bérlete van, de sokan járnak tömbjeggyel az utcán. A legkevésbé az éri meg, ha az ember minden reggel vesz

egy utcajegyet. Ha átszállsz Pestről Budára, akkor új jegyet kell venned. Persze van átszállójegy. Ha megállsz egy parkban, és leülsz, akkor is új jegyet kell érvényesítened. Különbösen még elkap egy cirkáló ellenőr, aki kivételesen nem egy bolt vagy egy lakóház ajtajában áll, és megbüntet. Persze az ellenőröknek nincs egyenruhájuk. Undercover ellenőrök ők. Simán a legjobb haverod is megbüntethet, ha, miután megittatok egy sört valahol, nem lyukasztasz új jegyet, vagy nem tudod felmutatni a bérleted neki. Egyedül a metróon és a villamoson van némi szabadság. Sokan ezért ki se jönnek néha napokon át az utcára. Csak utaznak állomásról állomásra. Minek nekem az utca? mondják. Metróval is könnyedén eljutok bárhova. Ha én lennék bred, akkor andzselina szomorú lenne, mert odamennék hozzá, megfogdosnám kicsit a száját meg a csöcsét, és mondanám, hogy fani, új never ekcsuli szót fék tic and lipsz ár lájk disz, és asszem először csak valamelyik londoni kérónkba költöznék, ott már jobban érezném magam, de nem sokára elutalnám a százmillió dollárjaimat egy ersztés számlára, hazajönnék, megvenném a vércseutcat meg egy szőlőt a csobáncon, meghagynék magamnak annyit, amennyiből körbe tudom utazni a világot, és a maradékot odaadnám olyanoknak, akiknek tényleg kell. Még párszor felhívna dzsenifer meg mett meg még néhány haver, hogy hát mért örültem meg, meg ne csináljam már, de aztán csak egy név lennék a hól of fémbe meg jó lenne nekem.

Megettük a csokit.

Kéne az, hogy annyival előrébb van, amennyi az összes utolsó kocka csoki pillanat volt az életbe, és akkor most ötösré érettségiznék, és semmit se csinálnék másképp. Love me two times, I'm going away. Ez szól most. A csajok egymás mellét fogdossák, hogy fú neked tényleg elég nagy. De a tiéd olyan jó picit. Úgy szeretnék ilyen picit, nem cserélünk? hihi. Közben bejön a kutya, és mindenkit képen nyal. Milyen jó, hogy nem kan, mondom. Még itt megbaszná a csajokat. Na nem akartok kimenni? Lehetne csak idézni ilyen igénytelenül, nyitott sliccel, bőfögve állandósult félcentis (fasszal) borostával, túl hosszú hajúan, erős szájszaggal, hogy csak a memória, a ritmusérzék és az ékesszólás legyen vonzó bennem, ahogy elkezdem deklamálni az adott sorokat pontosan, eredeti nyelven, felirat nélkül. De én inkább azt csinálom, hogy főzök. Ahhoz valahogy nem kell emlékezni semmire, mert az az ittlét, a környezet iránt megnyilvánuló óvatos, figyelmes ízé eredményeképp fellépő időbenvalólét, létésidőben helyett létéselőnyben, de ez már hülyeség, olyan, ami mellett azért lehet például bort is inni, meg mondjuk polifoam csövekkel kardozni egy gyerekkel a kertben. Sokkal jobb, mint valahogy megpróbálni műveltnak maradni harminchárom évesen, alig nyolc évvel a felajánlott példázás után tökéletesen tudatlanul. És inni a borból, hogy baszdmeg, látod, mennyire van honnan butulni? És különben is jóképű vagyok, nekem könnyen elnézik, hogy napokig nem jut eszembe gondolat egyáltalán.

Ülök a MOM parkban

Azért milyen jó, hogy itt nincs olyan, hogy mondjuk bejön ide valaki, leül ide mellém, és mintha kioldana egy ejtőernyőt, meghúz egy kötelet, és ő is, meg én is, meg még néhányan darabokra szakadunk a robbanástól. Csak arról jutott eszembe, hogy ez az üvegterő milyen klasszul törne szét. Tipikusan nagyvárosi életet élek, pedig tipikusan

falusira vágnék, mondja mellettem egy lány itt a kávézóban. Ha meg falusi életet élnél, nagyvárosra vágnál. Mondja neki a barátjánője. Az út túloldalán egy SZULTÁN KINCSEI és egy VIZIPIPA feliratot nézek. Arra gondolok, vajon ki találja ki abból, hogy szultán kincse, hogy hol vagyok. Kit érdekel.

Ülök a SAVOYA parkban

Ott szokott lenni mostanában a gazdag budai hétévesek születésnap partija. Délelőtt tíztől délig. Így a szülő be tud vásárolni, a kis ünnepeket meg még délután tud játszani a rengeteg ajándékával. Szóval amíg a fiam bulizik, én ülök egy padon a kétszáz méter hosszú Auchan előtt. Csokrokban vannak a padok. Még sose láttam, hogy ezeken a padokon az öregemberek pakolnak a bevásárlókocsijukból a szatyaikba. Mondjuk még sosem voltam a Savoya parkban, az Auchanban. Előveszem a gépemet, hátha tudok írni valami munkát.

– Azt hittem, ismerősöm.

Nekem mondja. Zsíros a haja, nagyon zsíros.

Eltart egy ideig, mire rájövök, hogy nő. Kibolyhosodott vastag cicanadrág van rajta. Püspöklila. Az a szín, amihez a római korban kagylókat kellett gyilkolni. Nagyon sokat. Ő is ül, és egy kerek táskába pakol a bevásárlókocsijából. Öreg, műbőr táska.

– Hogy hova a rossebbe rakták az édesítőszeret ezek. Eldugják mindig.

Erre is csak egy „hümm”-mel és egy udvarias félmosollyal válaszolok. Ő pakol tovább. Illesztgeti a tárgyakat egymáshoz. Van, amit több nejlonzacskóba is becsavar.

– Azt nem értem ilyenkor, hogy bemenne, de mégsem megy be az a rohadt termék.

Ott van az a háromszög alakú nyílás, de csak nem akar bemenni.

Arra gondolok, hogy termék. A rohadt termék. Leírom, amit mond.

– Ennél szélesebb nem lehet. A buszon a szék miatt. Ebbe kell beleférni.

Ühüm, mondom, miközben gépelem, amit mond.

– Ez egy jó táska. Ennek még nem műanyagból van a kereke. Az újaknak pillanatok alatt kifordul a kereke.

Pakol tovább. Írom.

– Laptop? Mi is vettünk, csak vezetékeset. Most vettem hozzá kamerát. A bevészolgálton a rossebbnek sem tudták megmondani, tényleg ez a kicsi-e a telepítőcédjé, de úgy tűnik, tényleg ez az. Mutatja a kicsi cédt. Megvárja, míg ránézek és bólintok.

Pakol tovább.

– Kérhetek egy pillanatra segítséget? Nagyon fáj a jobb kezem. Össze tudnád kötni egy jó erős csomóra ezt a kötelet? Összekötöm jó erős csomóra. Megnyomorodik tőle a papírtörő, de nem baj. Legalábbis nem mondja. Azt mondja: – Na. Erre most rá tudom kötni a szatyrot.

A fehér boggyó

A fehér boggyó a pénz. A kis százsorszépek a hajadban a korona. A hangyák megállnak, megbeszélnek, és aztán sietnek tovább. Eljutottam az aranyrétegig a homokozóban. Te vagy a feleségem, és ők a gyerekeink. Kilapizom a rizst. A rizsát. Kiszorító, mint a Petrocelliben. Jöttek értem. Érted mikor jönnek? Nézd, helikopter. Alagút, kalauzbácsi, kalasolok, bélszínrolló, finomfőzelék, eddmegeles, tesi. Ének, ruszki, töri, föci.

Le vagy löve, tízig számolsz.

Aurélnek mindig is a mániája volt, hogy minden kéznél legyen. Kiskorában szokott rá, amikor kétségbeesett szülei mindent odaadtak neki, amire rámutatott. Így került ágyába a nagypapa ezerkilencszázhetvenhatban, egy pártbizottsági vadászaton szerzett vad-disznótrófeája, az összes Rolling Stones-bakelit, egy Erika márkájú táskairógép, a piros papírsárkány, tizenhét maci, három oroslán, kilenc különböző színű és mintájú gyerekreklakaró, egy narancssárga vasaló, anya féltett kincse, négy cumi (a reggeli, az esti, a másik reggeli és a piros éjszakai), valamint körülbelül száz matchbox. Ha a fertőzésveszély, illetve a fulladás miatt aggódó szülők eme tárgyak közül akár egyet is megpróbáltak eltávolítani, Aurél erős, mondhatni fülsértő sírással reagált. Senki sem értette, hogy képes ennyi tárgyat számon tartani a gyerek. Szélesebb családi körben az volt az általános vélekedés – persze ezt a szülőkkel nem osztották meg –, hogy a gyerek egyenes úton elég hamar a nagy sárga házban fog kikötni. A szülők azt remélték, hogy a tudományos akadémián. Végül egyik sem történt meg.

Balázs kis dolgokat szeretett. Szerette, amikor a fű megsimogatja a kezét. Bringával átmenni egy locsoló alatt a kánikulában. Ha a kacsakő hetet pattant a vízen. Megnézni egy hídról a lent elmenő hajót, és úgy érezni, hogy a hajó áll és ő halad hátrafelé. Ha sikerült eltalálni, hogy mennyire kell megnyomni a kék nyomós kutat. Levenni a cipőt. Egyensúlyozni a sínen. Balázs szerencsés, hogy ezt mind átélhette, mielőtt megölték. Elsült a technikai találmány, Aurél esze tokja.

Uborkaszegon

Unjuk magunkat a fiammal. Lassan el fognak fogyni a celebek, mert már tényleg senkinek nem lesz gyomra ahhoz, hogy a tévében szerepeljen. Olyan műsorok lesznek, hogy hulla a tortán: a tizenöt éves nőgyilkos erőszaktevő sopronkőhidai zárkájában vendégül látja a százhalombattai rémet, a tanyasi testvérpárt, aki agyonverte a nagyapját a házért, az öregasszonyt, aki agyonütötte a szomszédját a főutcán, és – kakukktójás – Kulcsár Attila sikkasztót. A menü: gyíkhús, bocicsoki, dobi, román cigaretta. A tévé-nézés olyan, mintha olvasnék egy könyvet, lapoznék egyet, és hirtelen egy postaládába dobott színes szart olvasnál legalább kétszer akkora betűkkel, de nem lapozhatsz át rajta, legfeljebb elővehetsz egy másik könyvet.

Nyár.

A Városligetben, a tónál három tíz év körüli gyerek ugrál a hínárral teli bűzös vízbe. A tó közepén egy csónakban rockerhajú kertészcsávó idegesen rágyújt. Mellette a kertésznő kibontott, hosszú szőke lobonca lobog a szélben. Ujjatlan topjának alját kis csomókkal köti meg, közvetlenül a hatalmas, kerek, feszes melle alatt. Amikor elkészül a csomózással, mindketten egy-egy gereblyével mindjárt szorgalmasan elkezdik kimerni a vízből a bűdös, zöld hínáros dzsuvát, be a saját lábukra, a csónak aljába. Egy kigombolt rövid ujjú inges ötvenes faszi áll még a parton. Az ingéből kikandikáló hasán villog a nyári nap.

Pecázik.

Túlordalt, az étterem víz fölé nyúló teraszán a külföldi vendégek nyugodtan fogyasztják a hatezer forintos bélszínebédjüket a bűzben, nézik a nagy mellű kertésznököt, ahogy gereblyézi a zöld trutyit, és hallgatják, ahogy a gyerekek olyanokat kiabálnak, hogy bedoblak, gecí, hogy az isten bassza az anyád. Rühösbüdös lettem, bazmeg.

Aztán csend.

Az Ábel rákattant a spáros törpikékre. Az osztályban mindenkinek van törpikéje a spárból. Rémtörténetek vannak, hogy a Marika néninek például már huszonnégy törpikéje van. És ha száz lesz, akkor hoz be, és ad nekik. Meg van olyan gyerek, akinek egyet kivéve mind megvan. Az elmúlt két napban körülbelül nyolc alkalommal ígértem meg neki, hogy ezentúl mindig a spárba járunk. Ma is elmentünk, hogy vegyek öt kiflit. Vettünk egy csomag csirkehúst, három kefirt, három üveg búzasört, egy eperlekvárt, egy doboz csírát és öt kiflit. Kaptunk egy törpikét, és most örülünk. Tudnék főállású apuka lenni. Kíváncsi vagyok, mások hogy oldják meg szabadságra menés nélkül, hogy háromra-négyre a gyerekekért kell menni. Hát most legalább kihozom a tóhoz.

Van kefir, minden rendben

Van bicikli, minden rendben van. Van levegő, minden rendben. Van éneklő bálna az alagútban, minden rendben van. Van zoknim, minden rendben. Van lecsószag. Vigyázz, lét: cső! Bele ne nézz. Meg lehet vakulni.

Most száz évig megint nem lesz ilyen.

Négy esküvőn voltam mostanában, mondta a túl puha csávó a túl keménynek. Ezek közül az egyik volt az én ismerősömé, a többi Abigélé. Mert három nem ismertem senkit. Jézusom. És mit csinálsz a sok ismeretlen között? Hát többfélét is szoktam, felelt a túl puha. Odamegyek a menyasszony apjához, beszédbe elegyedek vele, úgy teszek, mintha nem tudnám, hogy ő ki, mintha tökrészeg lennék, mutogatom neki a csajokat, elmesélem, hogy a vőlegény azt is megbaszta, meg azt is, azt meg egy haverjával, meg még egy haverjával. Csináltam már azt is, hogy megsúgtam a vőlegény haverjának, hogy az előbb szopott le odakint a fehér ruhás kis ribi. De akkor majdnem megverték. Bazmeg! – kiáltott a túl kemény. Hát te voltál az a paraszt az öcsém volt osztálytársának az esküvőjén?! Hangjába elismerés is vegyült, de azért kiabált ott a szűk szaunában. Fű-bazmeg! Majdnem elváltak, bazmeg! A csaj szülei azóta sem beszélnek a sráccal. Mégis vigyorgott. Te egy állat vagy! Az öcséd volt osztálytársának a felesége az a szóke kicscsaj? – kérdezte a túl puha. Hát akkoriban szóke volt, vont a vállát a másik, de most már asszem vörös. Túl jól nem ismerem. Szerinted is jól meg lehetne kúrni, nem? – szólott a túl puha. Azt? – kérdezte a túl kemény, miközben egyenesre feszített karja külső felét nézte. Hát... És itt nem várt vigyor ömlött el az arcán. Agyon, bazmeg. Szénné!

Szívfájdító.

Tudja, János, igazság szerint egy második vagy inkább harmadik fiatalság maga nekem. Ezért sem kell nekem Magával találkoznom, látja, hát a karácsonyi piros üveggömbbel se szoktak stoplis bakancsban futballozni. Maga is tudja a lelke mélyén, hogy nekünk már csak ez a levelezés maradt, és már csak ez a levelezés is bőven elég. Ma itt járt a lányom, csupa szín, lélek, lendület – szerencsémre nem jön túl gyakran, csak a levegőt kapkodom mindig, ha átsöpör a lakáson, mint egy tornádó – kiszedte abból a vadrác macskából a kullancsokat, megöntözte a magasan levő virágaimat, aztán elmesélte az új kalandját, egy elvált fiatal apukát. Tudja, mire gondoltam, János, miközben hallgattam ezt a csitrit? Arra, hogy Édes Jó Istenem, milyen jó, hogy mi már túl vagyunk azon, hogy fájjon a szívünk. Pedig már ő is elmúlt harminc. Tudom, hogy Maga, János, ezt vitatja, de a lelke mélyén Maga is pontosan tudja, hogy már nem tudna egy lendülettel bevetődni a legmélyebb völgybe, hogy aztán fölszaladjon a túloldalon magasodó hegyoldalon, egészen a csúcsra, ahonnan még nagyobb tántoroghat aztán lefelé. Ráadásul megvolt nekünk is a magunk túrája, nem csak fel meg le, de minden lehetséges irányba, emlékszik, ugye, hát hogyan emlékeznék. Nem is igen írogatnánk mainapság egymásnak, ha annak idején nem nézte volna annyira a lábamat a Margitszigeten, ha nem kért volna fel egy este tizenötször tvisztelni. Fekete-fehérek voltunk, emlékszik, a Maga szemüvegerete az én szoknyám, a Maga nyakkendője, az én hajam, a Maga cipője. Fehér volt a bőrünk és még a fogunk is; akkor még igazán fehér volt minden fehér ing, és fehér volt, bizony, fehér volt a fehérenemű is. Nem, nem kezdem el, milyen jó világ volt az, János. Ha most lennének annyi idősek, akkor ez lenne a jó világ. Maga bő nadrágot hordana, amiből kilóg a kockás klottnadrág-alsója, én meg szürke, szakadt és bő ruhák alá venném a méregdrága, gyönyörű csipkét. Tangát is hordanék. Jól állna, annyi szent. Na de elég ebből.

Jól van ez így, ahogy van.

Egy tengeralattjáróban vagyunk.

Orosz tengerészek állnak sorban egy hosszú, gyengén megvilágított folyosón. A kamera mellettük halad. Sorra látjuk a várakozástól feszült, viaszosan fehér, izzadt arcokat. mindegyik matróz – a tengeralattjáró legénységének tagjai – a nyakát nyújtogatva figyel előre, lesve, hogy mi történik a sor elején. Közeledünk a sorban elől levőkhöz, és ütemes csattogást meg nyikorgást, lihegést hallunk. A kamera az utolsó matrózhoz ér, és arra fordul. Látjuk, egy tiszt a nadrágját gombolva feláll egy ágy mellől. Rögtön a helyére lép a sorban következő, szintén nadrágját gombolva, de kifelé, nem be. A tengeralattjáró felmerül a Duna habjaiból a parlament előtt. Egy kék ruhás nő száll ki belőle. Vidáman szól a mobiljába: Nem fogod elhinni, hogy velem mi történt!

Lassan itt lesz az ideje, hogy induljak tovább valami melegebb helyre.

Ha nem lenne ez az egész, ez lenne. Tavasszal fölbicikliznék ide Északra, ősszel lebicikliznék oda Délre. Tudnék szerezni elég alkatrészt, hogy megcsináljam a bringát, ha baj van. Ha nem ölnének meg vándorló, éhező rossz emberek az úton. Esténként más bringásokkal ülnék a kályha körül a szállásokon. A nagy kaput bezárják éjszakára. Aki kimarad, az féljen. Arról beszélünk, ki mit csinált, mikor még vezetéken jött a gáz, háromezer kilométerről, és azzal fűtöttünk. És azt gondoltuk, hogy ez a normális. Amikor

még minden este több száz liter méregdrága, édes, tisztított ivóvízben fürödtünk. Naponta elautóztunk négy-öt liter benzint. Most világításhoz vagy a Fehér Holló generátorokhoz elmennek az asszonyok kurvázkodni, már egy literért is. Nem mintha bárki is nagyon kívánná ezeket a szerencsétlen, bűzlő női roncsokat, amik ők testápolószagú, pamuttangás, hipermarketben sorba álló rózsaszínű lényekből lettek. Az elején azt se tudták, hogyan kell megrakni egy tüzet, vagy hogy tisztálkodjanak, ha csak egy vagy két liter vizük van. Én király voltam, mondja valaki a közös szobában a szálláson. Egy amerikai cégnek írtam programokat. A szakálla az övéig ér. Eszembe se jutott, hogy lehet még olyan, hogy magamnak kell megtermelnem az ennivalót! Hát normális ez?

A példamondatokat mindenki utálja

Az öreg, összetett, sokszoros alá- és mellérendelő szerkezetek állandóan a kitűnő példamondatokat emlegetik otthon az ő kis határozói mellékmondataiknak és az egyszerű felkiáltásoknak, hogy bezzeg ez, meg bezzeg az! A kiskamasz mondatok pedig hiába basszák be az ajtót, és hiába ordítják bögve, hogy de apa, mért nem veszed sose figyelembe a kontextust és azt, hogy én beszélt nyelvi frázis vagyok, míg ő egy kurva nyelvtankönyvből jön! Az öreg, begyöpösödött a fejét csóválva motyogja, százezredszer is: *Klári elmondta az édesanyjának, hogy Peti virágot vett Katinak. Látod? Így kell függeni. Vagyis így kellene, édes fiam. Vegyél föl szerkezetet!*

Néha átjön

Néha átjön hozzám egy betört, régi bőröv. Vagyis szíj. Abból a mondatból, hogy hol van a szíjam. Csak átjön, megkóstolja a sajtos pirítósomat, iszik egy kortyot a boromból, belenéz a filmembe. Nem szól bele abba, amit épp megpróbálok írni. Néha átjön hozzám egy cigiszagú kéz is. Fájnak az ízületei. Azt mondja, úgy érzi magát, mintha álmában motoroznának vele kesztyű nélkül. Semmim sincs, csak gyümölcslé, amit a gyerekek vettem nem emlékszem, mikor. Ha töltök belőle, egy kupac gombás képződmény loccsan a pohárba. Kérsz vizet? – kérdezem az öreg kezét ilyenkor. Vagy van fekete színű gyógylikőröm még, állítólag csak Mallorcán készül ilyen, tök jó. Tudok még csinálni kakukkfűves teát kamillával, esetleg főzhetek egy kávét is. Tudod, mit? Nem kérek semmit. Mondja. Szégyelli magát előttem. A ráncait. Reumás púpjai is vannak a bütykei mellett. Már biztosan nincs az a punci, amit meg tudna ujjazni. Úgy kijövök a fürdőszobából, amikor itt van, mintha itt se lenne, mintha egyedül lennék. Pedig soha sehol nem vagyok egyedül. Jönnek velem hangok, szemek, nemi szervek, hajak, kezek, hónaljok, mellek, lábak, lapockák, hasak, szájak, sőt még ruhadarabok is mindenhova, akár esik, akár fúj. Még az uszodába is. Megtanultam már velük élni. Ez a kéz is, sokszor észre sem veszem, csak egyszer csak érzem azt a cigiszagot. Amit akkor éreztem utoljára, amikor még hátat tapostam büszkén. Jó, jó lesz, nem kell túl erősen, pedig én azt éreztem, nem tudom elég erősen, rúgtam volna azt a világszéles hátat a kurva nagy, négyéves igyekezetemben. Micsoda büszkén. Most meg már rúgnám, hogy az elsőtől szakadna a vese, a másiktól reccsenve nyaklana furán a fej. Hogy szét tudnék rúgni egy ilyen iszákos, összetört, magányos, hazug hatvanast. Lehet, hogy már nem is bögnék. Pedig még tavaly is bögtém volna, hogy kurva anyád. Most már nem. Most már nem is rúgnék. Még huszonhét.

Plein air

Lekapcsolták a fák a villanyt.

Álmodják, hogy fészket rak rájuk a fecske
meg majd a csíbor is versenyt mászik a bodobáccsal
és ő meg mondja a szomszéd fának, hogy hihihih
ez nagyon csikis, és szurkol a mohó verébnek
hogyan érjen már oda és kapja be
és mikor odaér, áhh, mondja a szomszéd fának
rajtam épp bekaptak egyet – király érzés azért, igaz?

Igaz a faszom, mondja álmodban a szomszéd fa,
aki épp depressziós és nem bírja ezt az egészséget,
főleg ezt a faságot, ezt a gyökerezettséget,
hogyan nem lehet, ahova akar.

Kerthelyiségi fa lenne ő legszívesebben,
pórázt nem ismerő kocsmai kutyák
szabad hugyozására vágyik minden gyökere,
cigifüstre a gázcserenyílásai, és különben is,
évek óta senki nem véselt a kérégebe egy szívet sem.

Ne haragudj, de épp depis vagyok, szól
békülékenyen a szomszédnak, ilyenkor télen ez normális,
és a szomszédjának eszébe jut
ez az egész csak álom, téli álom,
és így nem tud felébredni.

De jó is,
mert ha ébren volna, téli depressziós volna,
erre majd nem felébred, de ő csak egy fa,
hát hogy ébredhetne már fel?
Az némi aggodalomra ad okot,
hogyan mostanában, ha azt mondja nekem valaki,
hogyan jó estét, arra én általában azt válaszolom, hogy köszönöm szépen.

A sorsjegye

Ma is kapott egy sorsjegyet. Mondtam neki, ne higgye, szerencsejáték-függőt akarok
belőle nevelni, abba fogjuk hagyni ezt, hogy te mindig kapsz sorsjegyet, mert rászoksz
az örökös sorsjegyezésre, és aztán nem fogsz tudni leállni vele. Csak egy utolsó, Apa!
Nem vagyok rászokva!

A város olyan, mint az erdő. Csak vannak benne házak. Kicsit elrontják. Rohadjon le
minden ház. Ki kéne őket vágni. Mókusék dögöljenek meg. Galambék is. A gyermek-

telen varjú házaspárról nem is beszélve. Gyúccsuk fel az egészet rühbe! Fessünk színeket minden sarokra! Etessük télen a lifti őzeket.

És ha csak nagy baj nincs, van egy lakásom. Mármint van a banknak egy lakása, amiben én lakom. Jóval drágábban, mintha bérelném, de a földhivatalban a bank neve mellett az én nevem is ott van a tulajdoni lapon. Kétezernegyben néztem ki ezt a két ablakot úgy, hogy nem tudtam, kié. De tudtam, hogy nekem ez kell.

Lakást tehát nem kell többet venni. Még földet akarok.

Még gyerek vagyok neki

A kutyámmal megyek a tó mellett, ahol nyáron vannak pucér nők is. Meg pöcsüket lógató öreg faszik, akik csípőre tett kézzel forognak a nap felé. Vén napraforgók. Kinek kell a ti száraz szotyitok? De most hideg van, nincs nap. Fúj a szél. A kutyám szaladgál. Jön szembe egy férfi. Kabátja nyitva. Zöld kabát, tetszik. Kicsit military. Piros a keze a hidegtől. Csak egy póló van a kabát alatt, nem normális. Megszólít. A fasza félmerev. Kié ez a kutya? Enyém. A tiéd? Az enyém. A férfi nem néz rám, sírós a hangja. Rángatja a fejét. Olyan az arca, mintha fájna neki valami. A kabátja tetszik. Az az erős zöld anyag. Vadászos. Katonás. Bélelt. Ez a kutya? Igen? A tiéd? Az enyém. Ilyen kutya ez? Az én kutyám. Még gyerek vagyok neki, ő meg felnőtt, de be van állva. Vagy megszökött a bolondokházából. Biztos tiszta tűnyom a karja a jó kabát alatt. Mi lenne, ha megrugdostnám, és leszedném róla a kabátot? A kutya szaladgál. Csupa fontos dolga van lent a jéghideg víz mellett, meg a bicikliúton, kell mindenfélét szagolgatnia. Lépek egyet hátra. Mi lenne, ha megrugdostnálak? – kérdezem hangosan. Mi? Mi van? Értette, látom. Csak megijedt. Én is megijedtem a saját hangomtól. Semmi, mondom. Te hülye fasz drogos köcsög. A kurva anyád! Ügyetlenül, talppal szállok bele a combjába. Ó tántorogva hátrálép. Te beállt fasz, köcsög, buzi drogos fasz! Újra megrúgom. Hátrál tovább. Csak nyög, nyávogós hangon. A kutyám odafut hozzám. Szaladgál körülöttünk. Nem ért semmit. Kurva anyád! Rohadt drogos köcsög! És elfutok. Gyere, kiabálok a kutyának. Az ott lohol körbe-körbe a drogos körül. Gyere már!

Elvesztette

Benne vagyok a felhőben, az ez a köd.

Már csak egy kicsit kell felfelé menni, hogy felülhessek a tetejére, és lógázhassam a lábam. Ki kéne már menni egy borotvával, és lekaparni ezt a sok ősz borostát a fákról. A Zsilett borotválkozógel harminc százalékkal könnyedebb siklást biztosít a hagyományos borotvahabnál, nemrég tanultam a tévéből. Arra is gondoltam, hogy sok pénzt lehetne keresni egy internetes temetővel. Ahol örökre megőrizném a halottak blogját, gmailes inboxát, iwiwes és facebookos adatlapját és a nevükre kidobott google találatokat. Rendesen navigálni kéne az utak és parcellák között, el lehetne olvasni a sírköveket, és díszíteni lehetne a sírokat. Persze fórumozni is meg twitterezni meg mindenlófaszozni is lehetne

rajtuk. *Peter has suggested a dead person you might know. Kati has commented on your dead relative. Krisztián has tagged a grave of you. Five more dead people waiting for you to confirm their death and start mourning.*

Elvesztettem ma egy sajtot. Vagy a boltban, vagy az uszodában. Ha Beckett lennék, most erről hosszú oldalakat írnék, és nem lenne jó olvasni. Körülbelül úgy érzem magam, mint egy kísérleti egér a beckett-i labirintusban, csak Beckett hőseinek annyival könnyebb, hogy őket Beckett írta, míg engem én írok. *Úgy érezte, elfogyott a lendülete.* A maradék narancslével bevette a C-vitamint, pár gyors harapással eltüntette a kiflit, amin nem volt, csak vaj. Sajnálta azt a sajtot. Szép sajt volt. *Elgondolkodott, facsarjon-e még?* Aztán kinézett egy sarkot a szobájában, és ahová a kabátjával betakarózva odafeküdt. Reggelig csukott szemmel feküdt, makacsul. Azt gyakorolta, tudna-e tényleg semmire sem gondolni. *Nem tudna.* Minden és mindenki legó. Az autószerelő játékból szerel, az útépitők játékból úthengereznek. Néha valamelyik útépitő aláfekszik, és kiabál, hogy ááá! És derékből kitépődik mindkét lába. Akkor jön a mentőhelikopter, beillesztik az útépitőt a felhúzó hordágyba, és közben ilyeneket mondanak, hogy ez az, bari. Felhúzom! Vigyázaaaat! Induluuunk!

Drrrrrrrrr (helikopterhang).

Aztán a kórházban műtét van, és:

- Nővérke! Hozza be az izét! A vért!
- Igenis, doktor úr!
- És a beteghordók őőőőőm őőőőőm őőm – orvosig tolják a hordágyat.
- Mutassa a torkát!
- ÁÁÁ.
- Fáj valami?
- Á, már semmi.
- Hogyhogy? Akkor mért jött ide mentőhelikopterrel?
- Mert hoztak, de már jól vagyok. Visszadugták a lábam.
- Aha.
- Nem megyünk helikopterezni egy kicsit?
- Nem, bari. Én most az izét, az úthengert akarom vezetni.

Életforma

Naponta többször meg szoktam halni. Ha olykor meg nem is halok, néhány súlyos sérülést naponta összeszedek. Tegnap például a kisföldalatti alagútjában a fal mellé simulva próbáltam megúszni a száguldó szerelvényt, de ott kevés a hely, beestem a kerek alá, aztán kitépett végtagokkal, összezúzott koponyával haldokoltam egy darabig. Utána középen, az egyik oszlop mellé álltam be. Akkor már a fiam is mellettem termett. Együtt éltük át azt, hogy szembe is jön a sárga vonat. Szerencsére, ha a fiam is velem van, ő sosem hal meg. Szerencsés vagyok, halhatatlan a gyermekem. Múltkor is megmaradtunk, mikor az uszodában kiestünk egy hajóból, a tenger közepén. Meg-

beszéltük, hogy nem hisztizünk, hanem tapossuk a vizet, és fenntartjuk magunk. Azt játsszuk, ki bír minél tovább hanyatt fekvé lebegni a víz felszínén. Végül nem jött egy cápa sem, viszont arra járt egy mentőhelikopter. Asszem, úgy is volt, hogy őt még kihúzták, de én pont végleg kimerültem, és lesüllyedtem, megnyugodva, hogy ő megúsza.

Most, hogy az összes biciklim tönkrement, már nem halok meg biciklivel. De amikor bringával járok, akkor átlag négyszer-ötször meghalok reggelente és legalább ugyanennyiszor esténként is hazafelé. A legrosszabb, mikor sikerül a gonosz taxisnak, és úgy loccsan ki az agyam a szembejövő villamos lökhárítóján, hogy látom a sűrke cuccot, amint távolodik velem a villamos. Én meg csak fekszem ott a flaszteron, amíg át nem megy rajtam egy IFA konvoj. Az is nagyon rossz, ha túszejtés van a munkahelyemen, napokig éheznek és szomjaznak a kollégáimmal, mindenkinek kijönnek a rejtett tulajdonságai. És van, hogy megpróbálom letámadni az egyik túszejtőt, a Gáborral vagy a Krisztiánnal, de nem járunk sikerrel, kivégeznek minket a tetőterazon. Úgy, hogy ledobnak, és a tévékamerák veszik, ahogy zuhanunk. Mondjuk, sokszor van az is, hogy cserbenhagyok, és amikor megjönnek az álarcos fegyveresek, lemenekülök a földszintre a hátsó lépcsőn, aztán napokig szerepelek a Mokkában meg ilyenek.

De az sem túlzottan jó. Nem könnyű így élni. Sétáltatom magam, mintha a kutyám lennék. A múltkori Normafa–Dömös után most Csillaghegyről mentem el Dömösre. Nem feltétlenül volt elég, de elég jó volt utána egyből lemenni úszni az új Sportmaxba, aminek a kinti medencéjét látom innen a kertből, ha lábujjhegyre állok, és véletlenül épp négyszázharmincas a lábam. A szaunában két dagadt nő. Nem dagadtak, hájasak. Olyanok, mint két állandóan aggodalmaskodó harmincöt éves apuka valamelyik lakóparkból, lízingelt autóban, akik négy éve minden második héten megbeszélnek a haverokkal a focit, de aztán minden alkalommal rájönnek, hogy feltétlenül haza kell menniük a tévé elé zabálni valami sósat. Ezeknek a csajoknak vékonyabb a hangjuk, és a mellükön gumírozott textil, meg nem olyan szőrösök. De amúgy pont olyanok. Képzeld, indul egy új műsor. Ilyen éttermes. Egy étterem indulása. Ilyen celebek is lesznek benne, meg ilyen nagyon híres séfek. Tényleg? Nahát. Locsolj le.

Rákod van?

Nos tehát van egy rosszindulatú bőrdaganat a hátamon. Azért az tök jó abban, hogy rákos vagy, hogy ez most tulajdonképpen olyan, mint amikor a foresztet seggbe lövik a foresztgampban, és hazamehet, de nem is igazán sérült meg, meg ilyenek és tök jó. Tök izgi lehet, hogy rákos vagy, de nem fogsz belehalni, meg ilyenek. Figyelj, kérdeznék valamit, de csak ha nem bántalak meg. Nem bántasz. Nem adunk nevet a rákodnak? Nem tételeződik át, vagyis nagyon nehéz lenne belehalni. Nincs napra menés mostantól többet, és még a vécére menéshez is százas napvédőt kenek magamra. Még két hétig lesz rajtam, akkor leműtörik. De addig is jól lehet azon szórakozni, hogy például, ha köhögök, a szobatársaim egy emberként kezdenek el kiabálni, hogy áttét! Áttét! És hát ezúton üzenem mindenkinek, hogy a doktor néni azt mondta, hogy most már gyerekeket is sokszor találunk a legdurvább, halálosfajta bőrrákkal. Ennyi. Na, rákom van. Kész.

Macskasír

Állok, vagyis hajlok, és egy ásóval söpröm félre a havat egy téglalap alakú területen. Az anyám szipog, az anyám faszija meg hümmög a fagottszerű hangján. A döglött macska, anyámék egynapos halottja kussol. Bent fekszik a dobozban az előszobában. Én a kertben ások. Vagyis először ügyesen felvágom a gyeptéglákat, és kiszedem őket. Úgy esik belőlük a hóra a föld, mintha vér lenne. Esik a hó is. Szolidan, takarékos, professzionális mozdulatokkal ások, hogy ne zavarjam a családot gyászában. A gyeptéglákat jobbra rakom, a földet meg balra szórom. Anyám szipog, anyám faszija meg hümmög. Egész nap attól félttem, hogy most este, a temetésen, itt lesz a halott állat, itt lesz anyám meg az anyám faszija, aki majd hümmög, én pedig nem fogok tudni kikaparni egy öt centi mély gödröt se. Így is lett. Forralom a fazék vizeket, és öntöm egy helyre, aztán vakarom a fagyos sarat, de hát nem enged az ásonak. Anyám azt mondja, a hó miatt. Nagyjából három ásónyom mély lesz a macskasír. Ügyelek arra is, hogy szép szögletek legyenek az alja sarkai. Aztán jön a macska: anyám faszija kiveszi a dobozból. Már merev, mondja. Mindketten megpusztilják. Én is megsimogatom. Anyám betekeri egy régi, értékes abroszba, amit még a déditől örökölt, minden ünnepi évéskor elmondta ezt vagy ő, vagy a Mami, azért tudom. Szia, Orlandó, mondom halkán, és megsimogatom a nem tudom, mit. Kesztyű van rajtam. Anyám faszija nyögve beteszi a macskát a gödör alá. Várunk. Drága kicsi cicám, szól anyám megremegő hangon. Drága cica, cica! Visszaszórom a földet, és visszateszem a gyeptéglákat. Kis füves halom marad ott. Ráhalmozok némi havat, hogy a szomszéd néni ne tűnjön fel.

Az üres papírdobozt széttépem és kidobom.

Reggel hat harminckor kelek. Szerdán és pénteken azért, mert kedden és csütörtökön nálam alszik Ábel, és viszem az iskolába. Hétfőn, csütörtökön és pénteken azért, mert hátha futok egyet. A háromból egyszer futok, a többiben nem tudok visszaaludni, elkezd járni az agyam. Megeresztem a vizet, megkenem a lekváros kenyeret, hét körülre Ábelt felébresztem annyira, hogy bele tudjam tenni a kádba, kezébe adom a kenyeret, hét tizenötökor kiszedem, hét huszonhárom körülre felöltözik, hét huszonhét és harminc körül már szinte futnunk kell a buszhoz, hogy a figyelmeztető csengőre beérjünk. Utána hazajövök, és bringával bemegyek dolgozni. Egész nap be vagyok zárva egy szobába, egyre kétségbeesettebben nézem, ahogy megy az idő, és még mindig, még mindig, még mindig. Még mindig nem találtam semmi olyat, amitől kiabálva körbeszaladgálnék, hogy kurvajó, kurvajó, kurvajó. Próbálok nem arra gondolni, hogy ki a hibás. Próbálok nem félni, a félelem az elme gyilkosa. Próbálok nem gondolni arra, hogy noha csak hetvenezer forintom marad havonta megélni, de legalább a kétszázazret, amibe a gyerek, a bébiszitter, a gáz, a villany, az ADSL, a hozzá kötelező vonalas telefon, a mobil, a közös költség, a törlesztőrészlet és az előtakarékoság kerül, ki tudom belőle fizetni minden hónap tizedikéig. Ezért fontos, hogy itt legyek. Ezt csinálom este fél nyolcig, nyolcig. Ha nyolc után is ezt kell csinálnom, akkor ideges vagyok, mert kilencig szeretek odaérni az uszodába. Ötszáz méter az tíz oda-vissza, az kilenc perc. Háromszor ötszázat úszom gyorsan megállás nélkül, utána egy oda-vissza hát, egy oda-vissza mell, egy oda-vissza gyors, mindegyik sprintben, és ilyen hármából csinálom hármat vagy négyet. Utána nyújtok, és még tíz percet ülök a szaunában. Fél tizenegyre érek ide föl, tizenegy tízig elkészül a tésztám, szinte mindig tészta, szinte mindig mással. Szinte

mindig fussili. Nem tudom, mért. Azt olyan jó rászúrni a villára. Majdnem éjfélre kész vagyok az evéssel. Kinyitom a gépemet, és arra gondolok, hogy de jó lenne írni. Meg arra, hogy milyen jó volt gyerekek lenni. It's a holiday in Budapest, it's tough, kid, but it's nice, it's a holiday in.

Jön a sötét

Arra gondoltam, miközben néztem egy bringás sárvédőjére matricázott Nagy-Magyarországot, amire rá volt nyomtatva két angyal is, akik egy címert tartottak, hogy lehet, hogy a legtöbben nem is tudják, hogy ez egy térkép. Azt gondolják, hogy ez egy ilyen furcsa forma, ami egy matricásnál elbaszódott sablon miatt lett ilyen, és így terjedt el az autókon, és aztán divat lett, és ez egy klassz dolog, ez a furcsa országjel. Hogy a matricás tulajdonképpen először ki akarta kúrni az egész elrontott sorozatot a szemétre, de benne volt vagy egymilliónyi vinil meg festék meg munkaóra, és inkább nem csinált vele semmit, csak ott hagyta a műhely sarkában, és aztán a gyereke, amikor megkapta az Opel Aszkonát, akkor poénból fölragasztott egyet, és a haverjainak is megtetszett, és ők is ragasztottak, és aztán már csak pár év kellett, és divat lett ez a furcsa országjel. Meg arra is gondoltam, hogy az milyen lenne, ha az osztrákok között terjedne el az, hogy az egész Habsburg Birodalmat fölragasztják a hátsó ablakra. Mondjuk az osztrákok gazdagok, és nagy kocsijuk van, és talán ráfér a kombik hátsó ablakára. Meg az milyen lenne, ha az oroszok Szovjetuniót nyomnának fel a Lexus dzsipjeikre. Vagy a hollandok egy olyan Hollandiát, ami eltart New Yorkig. Hánem?

Elementem lángost enni, és helyette találtam egy hamburgerest, ahol a hamburger pontosan úgy nézett ki, mint a plakáton. Az íze is olyan volt. Arra gondoltam, tők sok pénzt keresnek azzal, ha árulnék rendes, tisztességes „Amerikai Hamburger” típusú hamburgert csalamádéval ilyen nagy, kerek zsömlében, aminek valahogy fényes volt a teteje. Menübe kértem a hamburgeremet, kaptam hozzá fél liter kólát meg sült krumplit. Röhögtem, hogy évek óta nem ittam kólát. Öreg lehetek már, mert az egészről, úgy, ahogy van, az jutott eszembe, hogy még életembe nem ettem ilyen szart. Aztán meg az, hogy nem kéne ilyesmit enni egyáltalán a rákossal, mert izéket kéne ennem, csírákat.

Szar, hogy nincs már koripálya, az állatkertbe csak nem mehetek ki ebédidőben medvét nézni korizás helyett. Tök jó napom volt, ki tudtam lógni félóra ebédidőben medvét nézni, ettől mindjárt jobban vagyok. Ha van mit néznom, mintha kicserélnének. Nekem egy kis medvenézés is elég, hogy egyensúlyba legyek. Pécssett a Mézes Mackó nevű helyen ötvenféle hamburger volt. Micsoda ötlet! A lakótelepen a srácok azon versenyeztek, hogy ki evett már többfélét.

Világos van még, mondja a gyerek, de csak ténymegállapít, nincs ereje meg kedve sem *akarni* többet ma már. Aztán befordul, mindig átfordul, ahogy én is szoktam, elhelyezi a párnát a vállánál, kicsit olyan gesztussal, ahogy egy nagyon nagy nevű, nagyon tehetséges, világhírű, fiatal hegedűművész az álla alá beilleszti a nagyon drága, tizenharmadik századi, cremonai eredetű hangszerét, aztán teljesen pucéron, már meglehetősen részegen és kokaintól igencsak zsibbadó arccal játszani kezd egy kis Vivaldi-darabot a borotvált puncijú rajongójának, aki most épp egy párnát tart a borotvált testrésze előtt, és csillogó szemmel nézi őt. És már alszik is.

A repülésről

A repülés nem mondható nehéz tudománynak. Gyermekkorunkban levetkezzünk csupaszra, s a szüleink által a legsűrűbb csalánosba dobott mecsboksunk, magyarán matchboksunk után eridünk. Növekedvén, osztán következhetnek a komolyabb gyakorlatok. Mondjuk uszodába indulás alkalmából fürdő*nadrágunk* rendszeresnek mondható otthon hagyása. Az olyan nőkbe való beleszeretés hajlandósága következik később, akik a legegyszerűbb esetben is minimálisan lesbikusság okán számunkra nem elérhetők. Mikor aztán végeérhetetlen viszontagságok, főként évtizedes hazudozások után végre rájövünk, nem csak mi lehetünk leszarva, akár bokszszákként, akár plüssmaciként használva, hanem bárki, aki erre alkalmas, akkor már magunktól értődően emelkedünk el a földtől, és eredünk neki nagy magasságoknak.

Aczél Géza

VÉNEK

az első foszforeszkáló emlék dédmama kimosott kék kötényének vászonillata a nyári konyha alacsony székén körötte a földön megannyi túlélrett körte ahogy nehéz sárga darazsak tömege zümmögölte a szűk kánaánt de az idill mögött a kisgyerek szemébe azért dőlt a hiány a lassú mozdulatok árvasága s a ráncok mögül pinchideg érzések kényelmetlen szele a nyitott ajtón pedig hiába volt minden szépen fölsöpörve kiért a doh eleje s hálátlan módon nem csábítottak a mesére nyíló vézna karok most az öregségben nehéz kimondani de megüresedett széke ha nem is lett ünnepi alkalom valahogy fesztelenebbül mozogtam a kis ablak előtt mikor kivitték a közeli nyárfásba egy sápadt délelőtt őszinte méla gyászban ám a lelkekben dúlót történeteket finom megérzésekkel még nem vigyáztam s egyáltalán nem is tudtam mi a gyász vak gödrök fölött a múltó zokogás vagy alaktalanul a csend mely a napi praktikák közben is alattomosan bekerít s hiába nyagगतod fáradt szülédet verbálisan sem adja törékeny öledbe a kínt inkább elfordul zavartan ne botorkálj még a süppedő avarban csakhogy az időspirálban magától kezd szűkülni a fesztv s hogy serdülő lábakkal gazos homokbuckákon a kisállomásra nagypapa elé szaladtál vagy szádban még nagymama barackleváros tarkedlijének elvándorolt íze mind valós élménnyé felhevítve ha a lét törékeny értelmén elmerengsz mivel rövid ideig lehettél csak tudatlan kisgyerek s a múltás nyomasztó érzése keskeny melledet hamar megülte balgán már kerested a pillanatot mely a komor véget hegedülte s a rácsodálkozásból át is fordult benned valami perverz vágy szenvedni a közelgő halált de alaktalanul mivel kik eddig voltak legalul csak a családi szótárban lebegtek te még egyszer sem adtál nevet a készülőt betegnek ki egyre közelebből érint nem éppen közlékeny atyám ugyan felsorolta néha néhány elporzó testvérít majd belemélyedt fásultan az újságolvasásba a múltás lírája inkább anyámra volt kiosztva de ahogy nőtt körötte is a halottak bokra mint szép túlélrett virág bezárult s a nehéz válaszok helyett a sort inkább tapintatos